

Pratarmė

KAS ESAME

Kas mes esame? Šio atsakymo ieškome visą gyvenimą. Kokia misija? Dažnai nežinome. Vis esame tik etiketės. Kodėl? Jei prisiminčiau save ankstesnį, būčiau atsakęs, kad esu vadovas ar asmuo, atsakingas už verslą, bet tik vėliau supratau, kad esu kur kas daugiau. Turime vardus, pavardes, bet dažnai net nesuprantame, kas po tuo slypi. Visi pasakoja gyvenimo istorijas kaip tikras apie tai, kas esą, bet tik vėliau suvokia, kad buvo tiesiog aktorius, nenutuokęs, kad tuo pačiu metu buvo ir aktorius, ir režisierius, ir scenaristas, ir bilietų pardavėjas, ir žiūrovas. Vaikystėje augau be tėvo, neturėjau gerų pavyzdžių, reikėjo gyvenime padaryti daug klaidų ir iš jų mokytis, kad nors šiek tiek pažinčiau save. Kaip sunku pažiūrėti sau į akis ir pasakyti, kad esi vertas daug daugiau, nei sau linki ar linkėjo kiti. Berniukas, kuris neturėjo tėvo ir jam pačiam jo labai trūko, dažnai ilgai nesupranta, nežino, kas esąs, nes būtent vyras-tėvas daugiausia jam atskleidžia apie vyro asmenybę. Kad pažinčiau save ir išeičiau iš visuomenės standartų, man teko ne kartą keisti gyvenimo scenarijus, mąstymą, draugus, mitybą, atsisakyti alkoholio, keisti poelgius, nuostatas, standartus, įsitikinimus, reikėjo nueiti daug toliau, nei pats maniau galįs tą padaryti – eiti į nežinią, kuri baugina ir neramina. Nuo vaikystės esu matęs nemažai keistų dalykų, kurie protu nepaaiškinami. Galvojau, kad man kažkas negerai. Todėl pasidaviau srovei ir tapau visuomenės dalimi, kad visuomenė manęs neatstumtų. Vėliau supratau, kad ar tai būtų mokykla, universitetas ar darbas, – esu tik sraigtelis šioje žemės sistemos mašinoje. Kai pradėjau rašyti šią knygą, turėjau visai kitą viziją, bet pradėjęs supratau, kad ne aš rašau knygą, o tekstas liejasi ant lapo be mano įsikišimo. Buvo keista: mintys, žodžiai, tiesiog „lipo“ patys į lapą, aš tik stebėjau visą procesą. Leidau įvykti tam, kai per tave rašo kažkas, – tai, ko tu dar pats nepažįsti, bet pamažu rašydamas susipažįsti. Ši knyga nėra pagrįsta logika, tiesiog dalijuosi tuo, ką suvoki, bet tikrasis rašytojas yra didesnis už mane. Kartais įjungiu logiką ir pagalvoju, ką visuomenė

pasakys tai perskaičiusi. Tačiau viduje yra ramybė, nes mes kiekvienas atiduodame tai, ką galime. Kuo labiau suvokiu ir pažįstu save, tuo daugiau suprantu, kad mums gyvenimo neužteks pažinti savęs iki galo. Mes dažnai save kaltiname už daug gyvenime padarytų klaidų, bet net nesigiliname, kad turime gerokai daugiau nei kūną, protą, mintis, galingas patirtis, kurių net neprisimename. Vaikystėje esu matęs daug nepaaiškinamų vaizdų, bet tik po tam tikro laiko supratau, kodėl mes, vyrai, nieko neprisimename. Juk jei leistume sau būti tuo, kuo esame, o ne tęstume aktorystę, tai pakeistume ne tik visą pasaulį, bet mūsų kartos gyventų harmonijoje ir ramybėje. Mirtis liktų tik graži iliuzija. Mes jos bijome, bet kartu ir laukiame, dažnai pamiršdami gyventi ir mėgautis šiuo pasauliu bei gamtos stebuklais. Prisimenu, vaikystėje gyvenau du gyvenimus: vieną, atitinkantį visuomenės standartus, o kitą – savo, nematomame uždarame svajonių pasaulyje. Vaikai dažnai gyvena dviejuose pasauliuose, tik vėliau prisitaiko prie visuomenės standartų, pamiršta savo svajones, save, savo gyvenimo misiją ir lieka sistemos auka. Jei man vaikas dabar pasakytų, kad jis matė angelą, aš juo patikėčiau iš karto. Tėvai vaikus greitai užtildo, kai nesupranta to, ką jie kalba, ką nori pasakyti ar kodėl vienaip ar kitaip elgiasi. Tėvai moko mus, kad, jei būsime blogi, mus paims policininkas, baubai ar dar kas nors. Taip vaikai tampa baimių įkaitais. Lakui bėgant, kai imi ieškoti prasmės, nebenori būti visuomenės standarto dalimi, pradedi ieškoti savęs, to, ką seniai pamiršai. Kaip dažnai norime patikti ar įtikti kitiems? Pradedame valgyti tai, ką nurodo tėvai, gydytojai, elgiamės pagal tam tikrus kodeksus. Pavyzdžiui, paauglystėje, kad tave pripažintų bendraamžiai, pradedi rūkyti ir gerti, nes nori pritapti prie draugų. Visi bijo vienatvės. Pamirštame, kad būtent geriausias ir prasmingiausias laikas yra su savimi ir savo svajonėmis. Kai intuicija nustoja vystytis ir įsijungia logika, mes tampame tik indaplove, kuri atlieka užprogramuotą funkciją. Visi ieško Dievo, o jis žiūri veidrodyje į tave ir tau tiek visko pasakoja, bet aš to anksčiau nematydavau. Tik vėliau supratau, kad tai, kas esu, ir yra prasmė. Kai suvokiau, kad mane saugo kažkas daugiau, nei aš matau, bet jaučiu vidumi, supratau, kad visą laiką buvau saugus ir esu, o baimės yra tik primestos visuomenės. Kaip gera būti laisvam ir jaustis laimingam, nuimti nuo savęs visus priekaištus ir suvokti, kad mes gimstame, pametame save, tampame tuo, ką matome ir girdime, bet ne tuo, ką jaučiame. Tik paskui supranti, kad gimsti ne kopūstuose, o esi tėvo ir mamos kūrinys. Kūrėjai slepiasi ir bijo tai pasakoti, nes tai nėra gražu. Imi suvokti, kad tai gražiausia akimirka tavo gyvenime. Tik jei vaikui leistų

būti savimi, viskas pasikeistų. Aš negimiau galiūnu, kaip svajoja dauguma vyrų, bet buvau uždaras vaikas, nenorintis pritapti prie visuomenės. Tačiau tapau, nes nenorėjau būti atstumtas. Vaikystėje norėjau būti filmų personažu, bet tik vėliau leidau sau būti savimi. Pamilti save tokį, koks esu, be priekaištų sau, atleidžiant net didžiausias klaidas, kurių nėra. Kas yra klaida? Žinau viena – klaidų gyvenime nebūna, tik patirtys. Jei leistum sau eiti į nežinią ir patirti viską, absoliučiai viską, kiek daug tu suvoktum, kad klaidos – tai gyvenimo dalis ir geriausia mokytoja, geriau nei mokykla. Klysdamas labiau supranti, kas esi. Gyvendamas tik gražiose iliuzijose, dažnai pamesdavau save, bet sugrįžęs į save atradau tai, ką buvau praradęs. Manau, mes visi prarandame save, iškeičiame į aktoriaus profesiją ir tampame tinkama detale sistemai. Tik ta detalė – tai ne tu. Kai kalbame apie save ir galvojame, kad nieko nemokame, pamirštame, jog kai atėjome į šį pasaulį, jau turėjome visą patirtį. Tik vaikystėje viską pamiršome, mums padėjo pamiršti, nes mes norėjome būti gerais vaikais savo tėvams. Šis klaidos sindromas prasidėjo labai seniai, jau tūkstančiai kartu mus moko, kad turi pritapti prie visuomenės, bet pamirštame, kad nesame visuomenė. Mes turime savyje paslaptį, kuri yra labai graži, galinga, baugi, magiška. O jei tu galėtum tapti ja? Ką pakeistum savo gyvenime? Ar leistum sau tai? Tave valdo ne tik gyvūno instinktai, bet ir tavo tikrasis vidinis pasaulis. Visuomenę valdo gyvūnai, čia yra nustatytos taisyklės, o tu nesi taisyklė, tu nesi išimtis ar formulė. Tavo vidinė jėga ir galia ne raumenyse, o kur kas giliau. Tik mes dažnai nukreipiame visą dėmesį savo kūnui puoselėti, nes „per jį“ gyvename, tai svarbi gyvenimo dalis, bet tikrai ne pagrindinė. Tu esi visų esmių esmė. Keliaudamas po šventas vietas pamažu nusiėmiau visas kaukes, standartus. Gyvendamas džunglėse, dalyvaudamas ceremonijose pas šamanus, susitikau su savimi, mano kūnas priešinosi, protas mirė, bet būtent mirtis mums leidžia gimti iš naujo. Tik suvokdamas save, matydamas praeitų gyvenimų patirtį, suvokiau, kad tai, ką išmokau iki 40 metų, tai tik lašelis jūroje. Tai, ką žinau, – tik smėlio dulkės dalis. Pirmą kartą susitikau su savimi, pažinau save, priėmiau save, pamačiau tai, ką atmečiau vaikystėje. Pirmą kartą surinkau save iš dalių, nes iki šiol visos buvo išbarstytos. O tu žinai, kad anksčiau, kur dabar gyveni tu, gyveno magai, alchemikai ne iš pasakų, o tikri? Taip, tu sakysi, kad nesąmonė, tu esi teisus, nes to nematai, nejauti, neatsimeni. Kaip pažinsi save, jei nesigilinsi į tai, kas iš tikrųjų esi? Kaip galima žiūrėti į paveikslą ir grožėtis, jei ten tik baltas popieriaus lapas ir mažas juodas taškelis? Gali būti, kad būsi uždarytas gydymo įstaigoje, nes

matai grožį ten, kur kiti jo negali matyti. Ir matyti to, ko, jiems atrodo, nėra. O kas yra? O kas iš tikrųjų yra? Kai tai supranti, visa patirtis, kurią turiu, tik viena dėlionės dalis. Kad vyras suvoktų, kas yra vyras, nepakanka skaityti, mokytis. Kaip suprasti save kaip vyrą, jei nesuvokiame, kad esame kur kas daugiau? Jei esi pasimetęs visuomenėje, dažnai nesupranti, kas esi, susipainioji. Tik pažinęs save vyras tampa ne vyro standartu, o savimi, ir mato savyje ne falą, o Dievą. Mes sudieviname kitus, bet pamirštame, kad tas Kūrėjas ir esi tu pats. Visą laiką buvai, bet vis sugrįžti, kad vėl išgyventum, suvoktum ir pažintum save. Kaip gali tapti vyru, jei visur instrukcijos, kaip tapti moterimi? Nežinau. Šioje žemėje gyveno magai, raganos, būrėjai ir dabar jie tarp mūsų, vieni su kaukėmis, kiti – be jų. Būtent dėl mūsų magijos mes patys save ir pamiršome. Kiekvieną kartą save pamirštame, kai ateiname į šį pasaulį. Atrandame tik po daugelio metų, bet ne visi. Vieną dieną tu save irgi atrasi, bet tik tada, kai leisi save prarasti. Mes norime būti geri visiems, bet pamirštame, kad pirma turime būti nuolankūs sau. Aš galiu pasakoti, kiek daug nuveikiau gyvenime ir versle, kokios buvo mano svarbios pareigos, bet tik dabar suprantu, kad tai buvau ne aš, o tik maža mano dalis. Jei būčiau žinojęs anksčiau tai, ką suvoki dabar, nuo vaikystės būčiau gyvenęs kitaip. Būčiau sau leidęs gyventi laisvai, gilinęsis tik į save kaip į vyrą, kaip į Dievą. Laikui bėgant mes bijome, kad mums gali kažkas atsitikti, mus gali ištrinti iš visuomenės, bet mūsų darbai atsispindi pasaulyje ir atliepia mūsų pasaulį. Visada užduok sau klausimą: ką paliksi po savęs? Griuvėsius ar naują pasaulį? Kai suvoki, kad esi kūrėjas, po savęs nori palikti gražų pasaulį ateities kartoms, kad jie puoselėtų, mylėtų ir grožėtųsi šiuo pasauliu. Kiekviena diena vyrui yra išbandymas, o mes galime padaryti, kad ta diena taptų kūryba. Kas mus atspindi? Tai mūsų palikimas. Ne skulptūros, paveikslai, namai, automobiliai, o mes ir mūsų protėvių šaknys. Kai suvoki šią nuostabią galią, pradedi mylėti viską, ką matai. Supranti, kad visi atėjo į šį pasaulį to paties – prisiminti. Tad linkiu tau prisiminti save. Aš galiu tau papasakoti daug gražių istorijų, bet pati gražiausia yra tavo. Ji yra unikali. Mes norime apie kitus žinoti viską, bet pamirštame, kad pirmiausia turime pažinti save, o ne atvirkščiai. Mano istorija tave gali įkvėpti, bet pakeisti savąją gali tik tu pats. Todėl noriu, kad ištrintum visą esamą patirtį, žinias, matytus vaizdus ir pradėtum iš naujo susitikti su savimi, pažinti save, priimti save, prisiminti savo svajones. O jų yra labai daug. Mano istorija – tik trupinėlis to, ką tu gali patirti per save. Jei ieškai atsakymo, žinai, kaip mane surasti. Tam nereikia nei interneto, telefono, kompiuterio ar kitų priemonių. Užtenka

pagalvoti apie mane, mintys, idėjos, prisiminimai, svajonės ateis pačios. Tau nereikia mesti šeimos ar keisti save, tau reikia tik prisiminti save. Visa kita pasikeis. Magija – tai ne loginis mąstymas, o tavo vidinio pasaulio informacija. Tavyje yra Google, GPS, telefonas, kompiuteris ir visos kitos sistemos. Tau nereikia mokėti kalbos, kad pažintum mane, užtenka pamatyti, pažiūrėti į akis – ir tu gausi visus atsakymus. Taip gali bendrauti su visais. Visi esame magai, tik ne visi tikime savo magijos galia. Magija – tai ne iliuzija, ne darbas, ne ritualas, o tu. Mes gimstame magais, o tampame vadovais, vadybininkais, darbuotojais. Kaip prisiminti savo magiją? Skaityk šią knygą ir surask ją savyje. Knyga apie tave, mane, mus visus. Mes esame šios knygos bendraautorai, tik tu galvoji, kad aš rašau, bet iš tikrųjų – mes kartu. Kad save pažintum, tau nereikia logikos, užtenka stebėti, matyti save, kitus ir leisti sau būti savimi. Dažnai galvojame, kad kai kurie yra unikalūs ir tik jie kuria, o iš tiesų tai yra visų mūsų bendra kūryba. Ši knyga atvers tau ne tai, ką supratai, o tai, ko nematai. Tai raktas į tavo širdį, kuriuo tu pats atrakinsi save. Visa tai skamba kaip iliuzija, bet iliuzija yra tavo dabartinis gyvenimas, kurio tu nepasirinkai ir kuris tau buvo primestas. Ši knyga yra kaip šamanų ceremonija: perskaitai, suvoki, prisimeni ir susitinki su savimi. Visi ieškome to paties atsakymo, jis šalia, tik bijome skaityti, nes bijome prarasti tai, kas ne mūsų. O kas yra mūsų? O kas yra tavo? Tavo namas? Tavo automobilis? Tavo vaikai? Tavo žmona? O jei visa tai ne tavo? Tada klausimas, kas yra tavo. Žinai kas? Viskas yra tavo. Šis pasaulis sukurtas asmeniškai tau, kad pažintum save. Kad nusiimtum visas kaukes ir pradėtum gyventi su gamtos ritmu. Nes tu pats save pasodinai į savo kalėjimą, norėdamas būti geras tėvams. O nuo šiol būk savimi be jokių standartų, kaukių, visuomenės normų. Daryk viską. Tik šiame pasaulyje egzistuoja dėsnis – nekenk kitiems ir sau. Kenkdami sau, kenkiame ir kitiems, ir atvirkščiai. Tik gyvendami harmoningai sukursime naują gražų pasaulį, tai bus nauja realybė. Ir tada mūsų vaikai gyvens magijos pasaulyje. Nes per tūkstančius metų sugriovėme šimtus civilizacijų. Statome ir griuname, bet galime išmokti statyti ir puoselėti. Mūsų pašaukimas yra kūryba. Kai tu prisiminsi, suvoksi, kad tai, ką matei vaikystėje ir pamiršai, niekur nedingo, tik užblokavai save ir pradėjai gyventi ne savo gyvenimą, o kitų. Visi žodžiai – tai tik žodžiai, o už jų slypi mintis, energija, raktas, idėja. Kiekvienas žodis kuria naują realybę, jo reikšmė gali būti kita, bet būtent šioje knygoje atrasi labai daug viso to, ko nematai, negirdi, nejauti, nesupranti. Visa esmė bus ta, ką rasi už žodžių, nes tai, ką skaitysi, ir tai, ką jausi, gali skirtis. Mes išmokyti

skaityti ir suprasti žodžio reikšmę, bet pamiršome, kad už žodžių yra kur kas daugiau. Daug ko negaliu papasakoti remdamasis vien logika, nes patirtis, perduota per logiką, yra bevertė. Mes dažnai daug kalbame, bet už žodžių yra mintis, jausmas, suvokimas. Todėl dviejų žmonių pasakytas tas pats žodis, netgi meilė yra skirtingi. Nes vienas meilę supranta kaip kančią, o kitas – kaip grožį. Tad neklausyk gražių žodžių, o stebėk jausmą, einantį už žodžių. Tai ir yra šios knygos prasmė. Linkiu tau didelės sėkmės, brole, nes jos tau prireiks, ne viską galiu perduoti žodžiais. Visa kita surasi pats. Gerų paieškų... Jei ne tu jas rasi, jos tave suras.